

Media:	ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ	Page:	49,56-65	Published at:	19-10-2024
Author:		Surface:	6773.24 cm ²	Circulation:	4750
Subjects:					

ΑΝΟΙΧΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Φθινοπωρινή σοδειά

Δεκαεννέα πρόσωπα της γραφής μάς δίνουν μια πρόγευση από το νέο βιβλίο τους, πριν αυτό εκτεθεί στα βιβλιοπωλεία, στους κριτικούς, στους αναγνώστες

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΣΟΔΕΙΑ

19 ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ανοιχτό Βιβλίο

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΜΙΣΣΕΛ ΦΑΪΣ

Tο φετινό φθινοπωρινό ψηφιδωτό απαρτίζουν 19 συγγραφείς (εκ των οποίων πέντε πρωτοεμφανιζόμενοι) που παρουσιάζουν οι ίδιοι τα επικείμενα βιβλία τους (κάποια εξ αυτών έχουν ήδη κυκλοφορήσει). Μυθιστορήματα, νουβέλες, συλλογές διηγημάτων, ακόμη και αταξινόμητα, τίτλοι επιλεγμένοι από την τρέχουσα εκδοτική σοδειά (αναμφίβολα υπάρχουν κι άλλες αξιόσυστατες περιπτώσεις) διαφόρων εκδοτικών οίκων, που αποτυπώνουν πολυφωνικές και πολύτροπες πεζογραφικές ταυτότητες, θεματικές ροπές και τεχνοτροπικές διαθέσεις. Δεκαεννέα πρόσωπα της γραφής μάς δίνουν μια ευσύνοπτη αλλά μεστή πρόγευση από το νέο βιβλίο τους, πριν αυτό εκτεθεί στα βιβλιοπωλεία, στους κριτικούς, στους αναγνώστες.

Μ.ΦΑΪΣ

Η ζωή συνεχίζεται

ΑΡΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

Τρία επί ψυχής

Μυθιστόρημα

ΕΚΔ. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Το *Τρία επί ψυχής* είναι ένα μυθιστόρημα γραμμένο σε γ' πρόσωπο, στο οποίο ενώνω πολλές μικρές ιδέες που επεξεργάζομαι εδώ και χρόνια. Σε πρώτο επί-

πεδο, ο αναγνώστης παρακολουθεί την ιστορία της Άνι: η Άνι μόλις έκλεισε τα 30 και αποφασίζει να ξετάσει τη ζωή της με κριτικό πνεύμα. Μαζί της την ξετάζουμε κι εμείς, μαθαίνοντας για τη σχέση της με τους φίλους της και την οικογένειά της και για το ιδιάζον βάρος που της άφησε ο θάνατος ενός συμμαθητή της. Ισως τελικά ο τρόπος που βλέπει τον εαυτό της και τον κόσμο να συνδέεται περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε με όσους και όσα δεν υπάρχουν πια. Σε δεύτερο επίπεδο, το *Τρία επί ψυχής* είναι ένα εκτενές σχόλιο για τους μύθους που πλάθουμε για να επιβιώσουμε. Σε σχέση με το πρώτο μου βιβλίο, *Πώς ο Ιγνάτιος Καραθωδωρής έχασε τα πάντα*, το καινούργιο νομίζω ότι καταδύεται πιο βαθιά στην ανθρώπινη κατάσταση και το κάνει με την άνεση ενός αφηγητή πιο αποστασιοποιημένου από τη δράση, αλλά πολύ περισσότερο ενήμερου. Είναι όμως κι αυτή μία ιστορία που μελετά την εξέλιξη με όρους γενεακού: από τα ηλεκτρικά χαστούκια που μας επιφύλασσει η ηλικία των 20, περνάμε τώρα στις υπαρξιακές αποκαλύψεις των 30. Η ζωή συνεχίζεται.

ΑΡΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

Ενας δεκαετής κύκλος

ΚΩΣΤΑΣ ΑΡΚΟΥΔΕΑΣ

Μυστική Ιθάκη

ΕΚΔ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ο Κωνσταντίνος Καβάφης συνθέτει το ποίημα «Καισαρίων» και ξεκινά ένα ταξίδι στον χώρο και τον χρόνο συναντώντας λογοτέχνες που έχουν ξεχωρίσει για την πρωτοτυπία της σκέψης τους. Οι πρωτοπόροι της συγγραφικής τέχνης είναι γι' αυτόν η Αμερικανίδα ποιήτρια Εμιλι Ντίκινσον, ο διάσημος ερημίτης Τζερόμ Σάλιντζερ, ο Πορτογάλος στοχαστής Φερνάντο Πεσόα, ο θεμελιωτής της μοντέρνας ποίησης Αρθούρος Ρεμπό, ο ανατρεπτικός Σαρλ Μπωντλέρ, ο Καλιфорνέζος που ταυτίστηκε με την επιστημονική φαντασία Φίλιπ Ντικ, ο πατέρας της ελληνικής διηγηματογραφίας Γεώργιος Βιζυηνός, ο αριστοκράτης που έβαλε τον αδύναμο να αντιστέκεται στην αυθαιρεσία των ισχυρών Στέφαν Τσβάιχ και η γυναίκα που διέλυσε τα αντρικά στερεότυπα Βιρτζίνια Γουλφ. Σε δεύτερο πλάνο, στο εκτενές Υστερόγραφο, συναντά κάποιους που διακρίθηκαν για την καινοτόμα γραφή τους και απέκτησαν στην πορεία άπειρους μιμητές.

Με τη *Μυστική Ιθάκη* ολοκληρώνεται ένας δεκαετής κύκλος, που ξεκίνησε το 2015 με *Το χαμένο Νόμπελ* και συνεχίστηκε το 2019 με τους *Επικίνδους*

συγγραφείς. Θα μπορούσε να ονομάζεται «Ιστορίες από τον κόσμο των συγγραφέων», αλλά θεωρώ τις λέξεις «ιστορίες», «ιστορία» κ.λπ. πολυφορεμένες σε βαθμό εξάντλησης. Πρόκειται για ένα είδος το οποίο συνδυάζει λογοτεχνία, πολιτική, κοινωνιολογία, ανθρωπολογία, φιλοσοφία και συγκροτεί ένα σύνολο ιδεών που εξερευνά τις απόκρημνες περιοχές της συγγραφικής δραστηριότητας και κατ' επέκταση του ανθρώπινου ψυχισμού.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΡΚΟΥΔΕΑΣ

Δύο υποθέσεις true crime

ΜΙΝΩΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ

Σου γράφω από την καρδιά του κτήνους

Μυθιστόρημα
ΕΚΔ. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Τον Μάιο του 2022 πήρα ειδική άδεια για να επισκεφθώ έναν κρατούμενο στη φυλακή υψίστης ασφαλείας του Στράουμπινγκ στη Γερμανία. Είχε καταδικαστεί πριν από δεκάξι χρόνια σε ισόβια, αλλά συνέχιζε να υποστηρίζει πως ήταν αθώος.

Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας μας άρχισε να αποκαλύπτεται μια διαφορετική υπόθεση. Πώς θα μπορούσε να συνδέεται η εξαφάνιση ενός κοριτσιού το 1981 στο δά-

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

↘ σος της βουαρικής λίμνης Αμερ με τη δολοφονία μιας γυναίκας στο πολυτελές ρετιρέ της, στο κέντρο του Μονάχου το 2006;

Η προγραμματισμένη συνέντευξη ολοκληρώθηκε, ίσως όμως οι ρόλοι να είχαν ήδη αλλάξει. Ο κατάδικος είχε μετατραπεί σε αφηγητή και ο συγγραφέας σε ερευνητή. Η μήπως σε μάρτυρα; Ηξερα μόνο ότι θα ήθελα να γράψω αυτή την ιστορία.

Για πρώτη φορά άφηνα πίσω μου τη μυθοπλασία, για να μπω στα χωράφια μιας πραγματικότητας που παρέμενε θολή ακόμη και για τους ίδιους τους πρωταγωνιστές της. Κάπως έτσι βρέθηκα να ασχολούμαι με δύο υποθέσεις true crime, ενώ ανάμεσά τους υπήρχα πλέον κι εγώ ο ίδιος.

Η λύση του γρίφου-πίσω από τα δύο εγκλήματα- οδηγούσε σε μία ερώτηση, ίσως την πιο κομβική απ' όλες: Ποιο είναι το νόημα της λέξης «αμφιβολία» στον σημερινό κόσμο;

ΜΙΝΩΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ

Μια flânerie στο Βερολίνο

ΙΣΜΗΝΗ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

Sarah en Berlin

ΕΚΔ. ΠΟΤΑΜΟΣ

Why I am here? Αναρωτιέται καθημερινά η ηρωίδα του μυθιστορημάτος μου με τίτλο *Sarah en Berlin*, χωρίς ωστόσο να παίρνει απάντηση. Οντας σε μια ξένη πόλη άγνωστη μεταξύ αγνώστων χωρίς να γνωρίζει καν τη γλώσσα των κατοίκων της και βιώνοντάς την με κέντρο τον χώρο διαμονής της -το *Sarah en Berlin*- παρασύρεται σε αλλότριους δρόμους, σουλατσάρε σε πλατείες, καφενεία, σταθμούς, τεχνάζεται τρόπους για να πλανηθεί έως να χαθεί, εμπιστεύεται ανθρώπους ικανούς να αλλάξουν την πορεία της, υπακούει στις ιστορίες τους, υποκύπτει σ' αυτές άνευ όρων και τις αφηγείται εκ των υστέρων λέξη λέξη στο σημειωματάριό της μπρος στο παράθυρο του δωματίου της. Ζει την τυχαιότητα μέσα στην ξένη πόλη ενώ το *Sarah en Berlin* λειτουργεί γι' αυτήν σαν άσυλο, σαν καταφύγιο, σαν καθρέφτης, σαν σπίτι. Καμιά διάθεση να το αποχωρι-

στεί. Και «σπίτι» δεν είναι παρά εκείνο το βαθύ συναίσθημα το αρμονικά ισοζυγιασμένο με το πικρό γεγονός του τελευταίου «αντίο» σε ό,τι χωρίς τη θέλησή μας αφήνουμε πίσω μας.

Δεν είναι πρώτη φορά που η περιπλάνηση -η flânerie κατά τον Μπένγιαμιν- εμφανίζεται στις σελίδες μου. Ο πλάνης επανέρχεται ως ήρωάς μου αλλάζοντας πρόσωπο κάθε φορά: Στους *Δρόμους* ο Σείριος ως κυνηγημένος εξόριστος, στους *Ληστές της ανθολογίας του μαύρου χιούμορ* ο Λουκάς ως παρείσακτος σκείτημπορντίστας, στο *Φυγόδικος δεν ήμουν* ο Σπήλιος και η Εριφύλη ως παράνομοι εραστές και στο *Sarah en Berlin* η *La dama de Neapolis Exarction* ως διαφεύγουσα στο Βερολίνο του 2008.

ΙΣΜΗΝΗ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

Αναστοχαστική διαχείριση της μνήμης

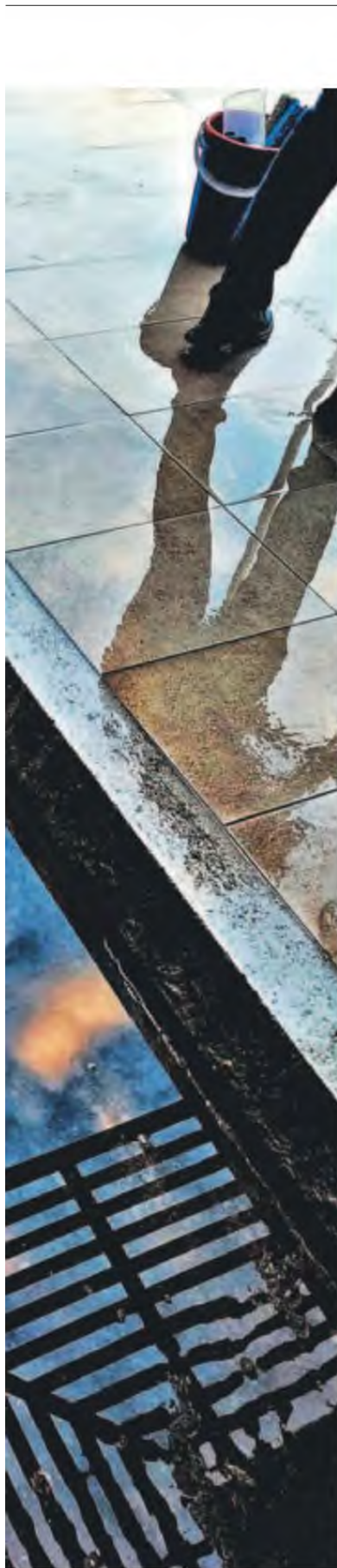
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΥΡΤΟΒΙΚ

Ο ήχος της σιωπής της

ΕΚΔ. ΕΣΤΙΑ

Η πρόκληση για μένα στον *Ηχο της σιωπής* της ήταν να συνδυάσω ορισμένα πράγματα που δεν συνυπάρχουν αυτονόητα σε ένα τόσο προσωπικό, σε μεγάλο βαθμό αυτοβιογραφικό μυθιστόρημα όπως αυτό, και παράλληλα να αποφύγω κάποιες παγίδες συνήθεις σε τέτοιου είδους κείμενα. Πιο συγκεκριμένα, θέλησα να μιλήσω για την εσωτερική περιπέτεια του κεντρικού χαρακτήρα (του συγγραφέα, αν θέλει κανείς) προβάλλοντάς τον αντιστικτικά σε μια αινιγματική, γοητευτική, αλλά εντελώς διαφορετική προσωπικότητα, τη μητέρα του. Θέλησα, παραπέρα, να μιλήσω για έναν κόσμο «αμφίβιο», όπως λέω στο βιβλίο, ο οποίος μεσολάβησε ανάμεσα σε δύο πολύ ανόμοιες φάσεις της νεότερης ελληνικής Ιστορίας, πατώντας και στις δύο, για να χαθεί χωρίς να ανθήσει. Μίλησα γι' αυτόν με συμπάθεια και τρυφερότητα, αλλά και κριτικά, χωρίς να ενδίδω (τουλάχιστον όχι ολοκληρωτικά) σε μια νοσταλγία που θα ήταν φυσιολογική, αφού ο κόσμος αυτός ήταν ο κόσμος της παι-

δικής και πρώιμης νεανικής ηλικίας μου. Εδώσα ένα είδος μυθιστορήματος μαθητείας (Bildungsroman), όχι όμως με τρόπο «συγχρονικό» και περιγραφικό, αλλά με μια αναστοχαστική διαχείριση της μνήμης. Ο κεντρικός χαρακτήρας αισθάνεται μόνιμα ξένος στον γενέθλιο τόπο του (όπως και σε κάθε τόπο από όπου πέρασε η ζωή του), συγχρόνως όμως αισθάνεται και δεμένος μαζί του. Το βιβλίο εξιστορεί την πάλη ανάμεσα στους δύο αυτούς πόλους και το πώς ο πρωταγωνιστής καταλήγει να αποδεχτεί την ταυτότητά του.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΥΡΤΟΒΙΚ

28 παράξενες μικροϊστορίες

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Το κερύ του Καρτέσιου και άλλα διηγήματα

Διηγήματα

ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Πρόκειται για είκοσι οκτώ κείμενα, στη γνωστή φόρμα του μικροδιηγήματος στην οποία επιστρέφω κάθε τόσο -τουλάχιστον από την εποχή της *Μουσικής* (1995) και μετά- και η οποία μ' ενδιαφέρει ιδιαίτερα για την υποβλητική δύναμη της ακαριαίας συμπίκνωσης και τη συνομιλία με τον μύθο και την παραβολή, την αλληγορία και το παράλογο ή το φανταστικό. Οι σύντομες και παράξενες μικροϊστορίες της συλλογής *Το κερύ του Καρτέσιου* δομούνται γύρω από στιγμές που ο χρόνος ακινητεί και το βίωμα διαστέλλεται, περιστρέφονται μελαγχολικά γύρω από τα δίπολα ζωή/θάνατος, μνήμη/λήθη, και πραγματεύονται θέματα της πιο καθημερινής πραγματικότητας, αυτού του χαοτικού, ανεργάτιστου και παράλογου κόσμου που μας περιβάλλει. Αντίδοτο, φυσικά, όπως πάντα, πονηρές εκδοχές του χιούμορ και του κωμικού. Κάπως έτσι, ένας άνδρας χάνει τον εαυτό του, ένας συνθέτης αξιοποιεί ό,τι έχει ξεχάσει, ένας πίνακας ζωγραφικής μπορεί και να σκοτώσει, δύο αντίπαλοι πολέμαρχοι λύνουν τις διαφορές τους σε μια παρτίδα σκάκι χωρίς πιόνια...

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αποπροσανατολισμένη γενιά

ΤΑΤΙΑΝΑ ΚΙΡΧΟΦ
Στο πανηγύρι την έχασα
 ΕΚΔ. ΔΙΟΠΤΡΑ

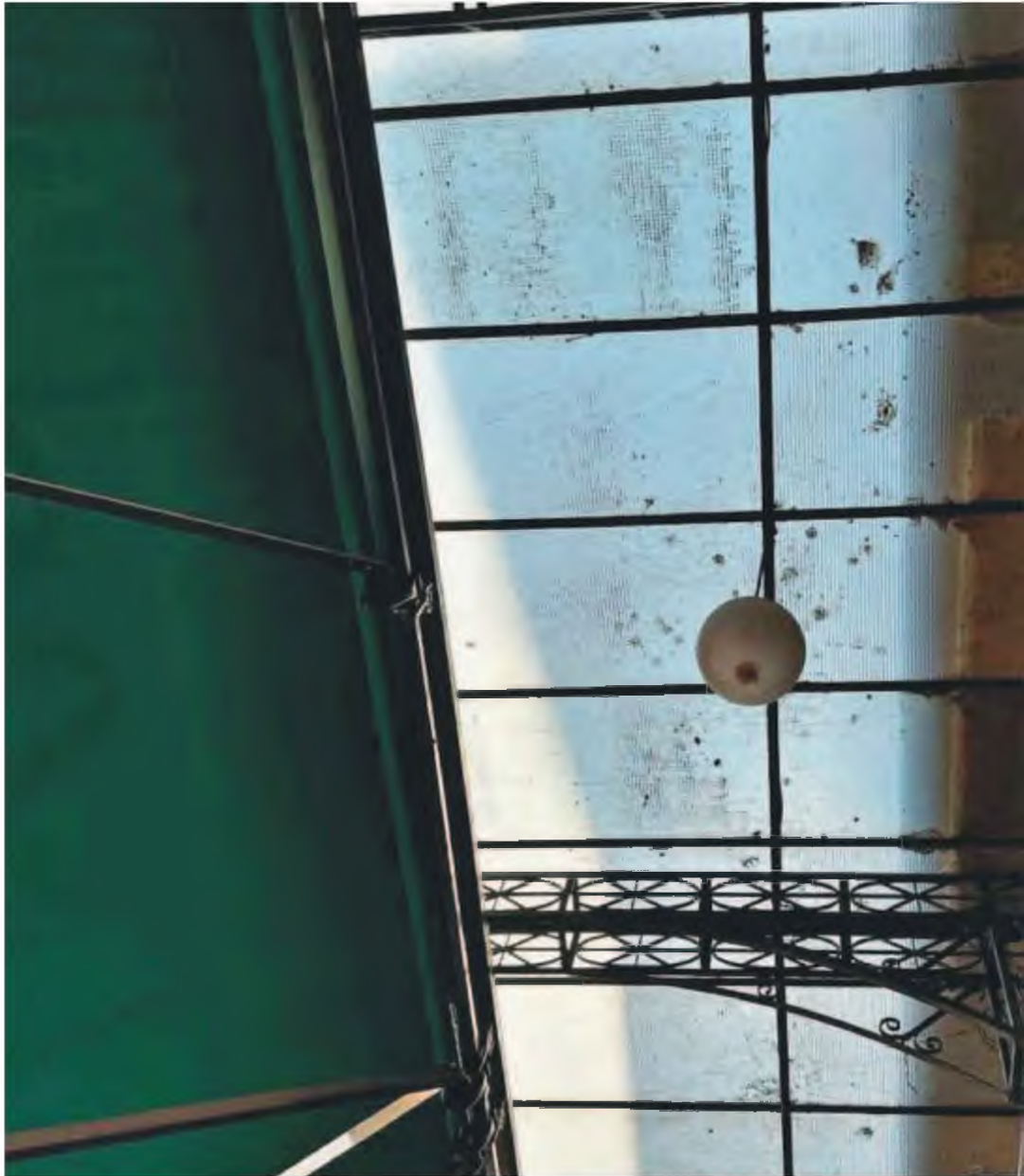
Το *Στο πανηγύρι την έχασα* είναι το νέο μου βιβλίο, που θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Δίοπτρα. Το βιβλίο επιχειρεί να περιγράψει την εποχή που ζούμε εστιάζοντας στην αξία της έννοιας της ελευθερίας. Δεδομένου ότι με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης η τεχνολογία μάς κατευθύνει στο πώς να ντυνόμαστε, πώς να αντιδράμε και πώς να ενημερωνόμαστε, εγείρεται η ερώτηση «Κατά πόσο τελικά είμαστε ελεύθεροι στη σημερινή εποχή να επιλέγουμε;».

Ο κεντρικός ήρωας είναι ένας φοιτητής του Φυσικού Αθηνών που ξοδεύει όλη τη μέρα του στα βιντεοπαιχνίδια, αδιαφορώντας για τον κόσμο γύρω του. Αποπροσανατολισμένος, χωρίς να ξέρει τι θα κάνει με τη ζωή του, γίνεται η αφορμή για να γραφτεί αυτό το βιβλίο. Παρακολουθούμε τη ζωή του για μια εβδομάδα και βλέπουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει, πώς επιλέγει να σκορπάει τον χρόνο του σε ασήμαντα πράγματα, πώς η κοινωνία με τα «ναρκωτικά» της επохής της (τον εθισμό τα βιντεοπαιχνίδια) τον έχει απομακρύνει από τους στόχους του. Το βιβλίο περιγράφει μια γενιά που καταναλώνει ό,τι της πλάσσει το διαδίκτυο, που έχει χάσει τον δρόμο της, που έχει μάθει να εστιάζει την προσοχή της στα ασήμαντα και που για χάρη του εφήμερου και του εύκολου τελικά αδιαφορεί για τα πιο ουσιαστικά.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΚΙΡΧΟΦ

«Η Περσεφόνη είναι η μητέρα που γεννά τις ηρωίδες μου»

ΔΗΜΗΤΡΑ ΛΟΥΚΑ
Η Περσεφόνη στο στόμα του λύκου
 Δηγήματα
 ΕΚΔ. ΚΙΧΛΗ

«*Η Περσεφόνη στο στόμα του λύκου*» (Κίχλη 2024) είναι η τελευταία μου συλλογή διηγημάτων, που σε αντίθεση με τις δύο προηγούμενες («*Κόμπο τον Κόμπο*» 2019) και «*Η Μούτα και άλλες ιστορίες*» (2021), ανήκει καθ' ολοκληρίαν στη λογοτεχνία του φανταστικού. Η ανάγνωσή της περνά μέσα από τον αρχαίο ελληνικό μύθο της Δήμητρας και της Περσεφόνης, ενώ από τον τίτλο ήδη, υποδηλώνεται και η σχέση της με το παραμύθι. Η διαπίστωση ότι ο αρχαίος ελληνικός μύθος της Περσεφόνης συμπορεύεται με λαϊκούς μύθους και δο-

ξασίες, παραμύθια από την παγκόσμια παράδοση ή προγενέστερα λογοτεχνικά κείμενα, με γοήτευσε τόσο ώστε να δημιουργήσω ένα παλίμψηστο ιστοριών με χαρακτηριστικά γνωρίσματα το χιούμορ, την ειρωνεία και τον ακροβατισμό ανάμεσα στο πραγματικό και το επινοημένο.

Ο μύθος της Περσεφόνης, έμφοτος συμβόλων, γίνεται το όχημα για να μιλήσω για τη σχέση μητέρας-κόρης, αλλά και τη βίαιη επιβολή του αρσενικού πάνω στο θηλυκό. Η Περσεφόνη είναι η μητέρα που γεννά τις ηρωίδες

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Προσομοίωση μυθιστορήματος

ΝΙΚΟΣ Α. ΜΑΝΤΗΣ
Αδύνατες πόλεις
Τα χρονικά της προσομοίωσης
Μυθιστόρημα
ΕΚΔ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗΣ

μου, οι οποίες αναμετρώνται με βίαια αρσενικά σε κοινωνικά περιβάλλοντα οργανωμένα πάνω στις δομές της πατριαρχίας.

Άλλες χάνουν τη μάχη, εγείροντας, όπως ελπίζω, συναισθήματα αγανάκτησης στον αναγνώστη και άλλες διεκδικούν την ελευθερία και την αυτοδιάθεση του σώματος, υπονομεύοντας κατά τα πρότυπα του μεταφεμινισμού την επιβεβλημένη από την πατριαρχία καταστολή της γυναικείας σεξουαλικότητας και την υποταγή στο αρσενικό.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΛΟΥΚΑ

Οι *Αδύνατες πόλεις* είναι η προσπάθειά μου να μιλήσω για ένα μέλλον που μοιάζει με το παρελθόν, περιγράφοντας μια σειρά από πόλεις που βρίσκονται τόσο στην επικράτεια του υλικού κόσμου, όσο και -περισσότερο- σε εκείνη της ψηφιακής πραγματικότητας και τελικά κυρίως στη συλλογική μνήμη.

Το βιβλίο αυτό είναι χωρισμένο σε τρία μέρη, με διαφορετικό ήρωα το καθένα. Είναι μια δια-

↓ δοχή ιστοριών που κινούνται απ' το νουάρ του μεταπολεμικού Λος Άντζελες ως τη Σοβιετική Ένωση της δεκαετίας του '80, με ενδιάμεσες στάσεις στην Ιστανμπούλ των τελών του 21ου αιώνα και στην Κωνσταντινούπολη της Αλώσης, ακόμα και στη Ρώμη της αυτοκρατορικής εποχής. Η αφήγηση ακολουθεί τα βήματα ενός μπερδεμένου γραφειοκράτη της προσομοίωσης, μιας δυναμικής μπράβου που χειρίζεται εξίσου άνετα το περίστροφο και το ξίφος, και δύο αντίπαλων μεγιστάνων, που ο ένας πιστεύει στην ύπαρξη της ψυχής, ενώ ο άλλος θέλει να καταστήσει την ανθρώπινη διάνοια αθάνατη.

Είναι ένα βιβλίο που με ταλαιπώρησε αρκετά και που ώρες-ώρες δεν ξέρω αν είναι μυθιστόρημα ή προσομοίωση μυθιστορήματος. Ή κι αν εγώ τελικά δεν αποτελώ προσομοίωση συγγραφέα, στο μυαλό μιας εφαρμογής τεχνητής νοημοσύνης που αφηγείται το ζοφερό παρελθόν – δηλαδή το μέλλον μας.

ΝΙΚΟΣ Α. ΜΑΝΤΗΣ

Σπονδυλωτό μυθιστόρημα

ΕΛΕΝΑ ΜΑΡΟΥΤΣΟΥ

Ντόμινο

Διηγήματα

ΕΚΔ. ΚΙΧΛΗ

Το νέο μου βιβλίο με τίτλο *Ντόμινο* και υπότιτλο *Η τέχνη των αλυσιδωτών πτώσεων* αποτελείται από επτά εκτενή διηγήματα, τα οποία, ενώ είναι αυτόνομα, επικοινωνούν μεταξύ τους ως εξής: το τέλος του καθενός δίνει το λάκτισμα για την εκκίνηση του επόμενου. Θα μπορούσε, ως εκ τούτου, να νοηθεί και ως σπονδυλωτό μυθιστόρημα. Αλλωστε η μίξη των ειδών είναι ένα παιχνίδι που μου αρέσει να παίζω από παλιά. Παρεμπιπτόντως, η ιδέα του παιχνίσιου είναι κεντρική στο *Ντόμινο*, μια που οι ήρωες είναι ταυτόχρονα παίκτες γύρω από το τραπέζι της ζωής αλλά και αθύρματα του χρόνου και της τύχης. Σε κάθε περίπτωση, κανέ-

ΑΚΗΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΣ

Ανοιχτό Βιβλίο

νας τους δεν είναι εντελώς αυτόνομος και ανεξάρτητος από τον άλλον. Δεμένοι όλοι με νήματα άλλοτε εμφανή και άλλοτε αδιόρατα, η πτώση του ενός προκαλεί την αλυσιδωτή πτώση και των υπολοίπων. Το σχέδιο των αλληλεξαρτήσεων δεν αφορά μόνο τους ήρωες και την προσωπική τους ιστορία αλλά και την ευρύτερη ιστορία του τόπου και του χρόνου που τους περιβάλλει. Επιπλέον: οι πτώσεις, αν και αναπόφευκτες, δεν είναι πάντα καταστροφικές. Ενίοτε γίνονται έναυσμα για ζωή, δημιουργία, επανεκκίνηση.

ΕΛΕΝΑ ΜΑΡΟΥΤΣΟΥ

Ρήγματα στο σκυρόδεμα της κοινής μνήμης

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΔΩΝΗΣ

Φάλτσα κεφαλής

16 διηγήματα

ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Κάνω άπληστο περίπατο με μάτι νηστικό. Βαδίζω λεπτομερώς. Στρίβω σε αδέξιους χωματόδρομους. Θεσσαλονίκη, Ξάνθη, Τρίκαλα, Χαλκιδική, Αγιονόρος, Αριδαία, Πάικο – οπουδήποτε. Ψάχνω γάτες με αναμμένα μάτια. Χαμένα χρυσά ρολόγια σε βυθούς. Τράγους που πάνε οικιοθελώς στους σφάχτες. Ξεχασμένους ψάλτες, παλιά δασαρχεία κι εργοστάσια ρητίνης. Φαμφάρες γύφτων απ' την Κοζάνη, παγόνια της Μονής Βλατάδων. Σκυλιά που τρώνε αυγά με ταμπάσκο. Παιδιά που χωμένα σε φέρετρα διαβάζουν Λούκυ Λουκ. Βλέπω παντού μαγεία, απρόβλεπτο και φάλτσα κεφαλής. Παζάρια και φάλτσα του μυαλού σε δεκαέξι διηγήματα εορταστικά, φυσιολατρικά, ζωοφιλικά – αναπάντεχες ιστορίες που αναδύονται αίφνης από υπαρκτές πλην μη ορατές τοποθεσίες. Περιστατικά και αινίγματα καθημερινά που διέφυγαν εντός κι εκτός κι επανέρχονται για να σαρκωθούν σε θραυσματικές αφηγήσεις. Ρήγματα στο σκυρόδεμα της κοινής μνήμης. Ακρωτηριασμένοι μύθοι άλλων και δικό μου μπλεγμένοι στο θάμβος, εκπέμποντας μυστικά και υπαινιγμούς, ψεύδη και στιγμιαίες φαντασμαγορίες. Όλες οι κλωστές μπορούν

να εμπλακούν σε αυτήν την ελλειπτική ταπητουργία όπου τα σκοτάδια τα γνωρίζουν καλύτερα οι ανίδεοι και η ιλαρή Μούσα. Φάλτσα του μυαλού, φάλτσα κεφαλής – δηλαδή: όταν πέσει ο σπινθήρας στο μπουζί, αρχίζεις να θηρεύεις τα νοητά σε άπληστο περίπατο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΔΩΝΗΣ

Ταξίδι σε μια εξωφρενική χώρα

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Το παιδί του διαβόλου

ΕΚΔ. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

«Τα πουλιά που γεννιούνται σε κλουβί νομίζουν ότι το πέταγμα είναι ασθένεια». Αυτή η περίφημη ρήση του Αλεχάντρο Χοδορόφσκι προτάσσεται ως μότο στο νέο μου βιβλίο· είναι και ο μπουσουλας καθ' όλη την αφηγηματική διαδρομή. Στο *Παιδί του διαβόλου* ταξιδεύουμε σε μια χώρα όπου τα πάντα έχουν αντιστραφεί: το «εξωφρενικό» εκλαμβάνεται ως «κανονικό» και το «κανονικό» ως «εξωφρενικό». Παρανοϊκές και συχνά παιδαριώδεις τερατολογίες, όπως η μεταθανάτια απαίτηση ενός αγίου, νεκρού εδώ και τρεις αιώνες, να του αλλάζουν κάθε είκοσι πέντε χρόνια τα άμφια ή αγράμματοι καλόγεροι να συνομιλούν με σαύρες και να ρίχνουν στα σκουπίδια τη δαρβινική εξελικτική θεωρία, αντιμετωπίζονται στα τηλεοπτικά πάνελ ως αποδεκτά λογικά συμβάντα, ενώ την ίδια ώρα κάθε απόπειρα να αρθρωθεί στοιχειωδώς «ορθός λόγος» αντιμετωπίζεται ως έλλειψη σεβασμού προς τους πιστούς, αν όχι ως βλασφημία, υπαγορευμένη από τον... Διάβολο. Στο εν λόγω σουρεαλιστικό σύμπαν έτυχε να βρεθώ την τελευταία πενταετία και στο *Παιδί του διαβόλου* (έναν χαρακτηρισμό που μου απέδωσε η λατρεμένη ημερησία εφημερίδα των απανταχού διαταραγμένων) καταγράφω την εμπειρία μου, δίχως στιγμή να παραβλέπω ότι, πίσω και πάνω από όλα αυτά τα ευτράπελα, με τη σκανδαλώδη ανοχή της Πολιτείας και των δικαστικών αρχών, έχει στηθεί ένας θηριώδης «εισπρακτικός μηχανισμός».

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Με φόντο τη Θεσσαλονίκη αρχών του '70

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΑΜΠΟΥΣΗΣ

«Χυμευτή αγάπη μου»

Νουβέλα

ΕΚΔ. ΕΣΤΙΑ

Το νέο βιβλίο μου με τίτλο «Χυμευτή αγάπη μου» είναι μια νουβέλα 180 σελίδων που εκδόθηκε από την ΕΣΤΙΑ, όπως και τα δύο προηγούμενα βιβλία μου.

Τον Οκτώβριο του 1972, στα μέσα της δικτατορίας των συνταγματαρχών, ο εικοσάχρονος Κώστας έρχεται

να φοιτήσει στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης. Είναι ένα όμορφο παλικάρι ιδιαίτερης ευφυΐας, αλλά με πολλά ψυχολογικά προβλήματα εξαιτίας του πρόωρου θανάτου της αδελφής του.

Στη σχολή συνδέεται με μια συμφοιτήτριά του, τη Γιάννα. Ο έρωτας των δύο παιδιών καταλήγει εκρηκτικός κι αισθάνονται πρώτη φορά ευτυχημένα και τόσο ελεύθερα. Αλλά κάποια απροσδόκητα γεγονότα βάζουν τα όπλα στη σχέση τους. Ο Κώστας, «ερωτευμένος μέχρι θανάτου», προσπαθεί απελπισμένα να την ξανακερδίσει.

Θα έλεγα ότι η νέα νουβέλα μου είναι ένα τολμηρό αλλά και τρυφερό κείμενο για τον έρωτα και τον πόνο του χωρισμού. Η δε υπόθεση είναι πλούσια σε αναφορές για τη ζωγραφική, τη μουσική και την πολιτική κατάσταση της εποχής, που θύμιζε θέατρο του παραλόγου.

Το σκηνικό της ιστορίας είναι η Θεσσαλονίκη των αρχών της δεκαετίας του 1970. Μια πόλη μαγική, με τους κινηματογράφους της, τα καφενεία, την απέραντη παραλία, το πανεπιστήμιο και τα φοιτητικά της στέκια. Αυτά που μένουν ζωντανά στη μνήμη εκείνων που τα γνώρισαν, όσα χρόνια κι αν έχουν περάσει.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΑΜΠΟΥΣΗΣ

Λογοτεχνική αφήγηση και δημοσιογραφικό ρεπορτάζ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ποιος σκότωσε τον Κώστα Ταχτσής;

ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Το υπό έκδοση μυθιστόρημά μου *Ποιος σκότωσε τον Κώστα Ταχτσής*; μπορεί να χαρακτηριστεί ως αστυνομικό, αλλά δεν είναι ακριβώς αστυνομικό, συνδυάζει τη λογοτεχνική αφήγηση με το δημοσιογραφικό ρεπορτάζ. Σε αυτό ασχολούμαι με τον θάνατο του Κώστα Ταχτσής, ο οποίος βρέθηκε νεκρός στο σπίτι του στον Κολωνό στις 27 Αυγούστου του 1988. Η αστυνομία άρχισε τις έρευνες χωρίς αποτέλεσμα κι η υπόθεση μπήκε στο αρχείο. Από νηπύνη στο ερώτημα ποιος σκότωσε τον συγγραφέα του *Τρίτου στεφανιού* δεν δόθηκε ποτέ.

Χρόνια αργότερα, ένας συγγραφέας έκανε τη δική του έρευνα, μελετώντας τα δημοσιεύματα του Τύπου και σχετικά βιβλία. Επίσης, συνόμιλησε με μερικούς φίλους του Ταχτσής, όπως τον Μένη Κουμανταρέα και τον Ανταίο Χρυσοστομίδη. Σύμφωνα με τα στοιχεία που συγκέντρωσε, ο θάνατος μπορεί να ήταν ατύχημα, σκηνοθετημένη αυτοκτονία ή δολοφονία με δράστη έναν διαρρήκτη, έναν εραστή, έναν πελάτη, μία τραβεστί, έναν σίριαλ κίλερ.

Ο συγγραφέας-ερευνητής συγκεντρώνει στοιχεία για το έγκλημα, όπως έκανε ο Τρούμαν Καπότε στο βιβλίο του *Εν ψυχρώ*. Το μυθιστόρημα ανήκει στο είδος true crime, κάτι που δεν έχω ξανακάνει. Τα πρόσωπα της ιστορίας είναι πραγματικά, όπως στα προηγούμενα βιβλία μου με ήρωες τον Καβάφη, τον Καζαντζάκη, τον Ζορμπά και τον Ελύτη, αλλά χρησιμοποιώ και τη φαντασία μου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Πρωταγωνιστούν οι παραγκωνισμένοι

ΑΤΑΛΑΝΤΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Εκείνοι που δεν έφυγαν

Διηγήματα

ΕΚΔ. ΠΟΛΙΣ

Με τη συλλογή διηγημάτων *Εκείνοι που δεν έφυγαν*, ήθελα να παντρέψω όλα όσα αγαπώ σ' ένα ενιαίο σύνολο: τη λαογραφία, το φανταστικό, τη συλλογική μνήμη, την ψυχολογία. Πρόκειται για αφηγήματα περισσότερο ή λιγότερο μαγικού ρεαλισμού, εμπνευσμένα τόσο από λαϊκά παραμύθια όσο και από αληθινά πρόσωπα και περιστατικά, που λαμβάνουν χώρα στα περι-

θώρια της Ιστορίας. Πρωταγωνιστές τους είναι άνθρωποι παραγκωνισμένοι και κοινωνικά απόκληροι, οι οποίοι παλεύουν για μια θέση στον κόσμο. Συνειδητοποίησα χωρίς στη συγγραφή του βιβλίου ότι η αυτοδιάθεση, η αλληλεγγύη και η ελπίδα ήταν η θεματική όλων των διηγημάτων. Οι χαρακτήρες βιώνουν τραγικά γεγονότα κι ενίοτε κάνουν φρικτές πράξεις, όμως, εντέλει, αφήνουν τις χειρότερες στιγμές τους πίσω και δεν αντιμετωπίζουν τις συνέπειές τους μόνοι. Κι αυτό είναι κάτι που χαρακτηρίζει, νομίζω, τα περισσότερα πράγματα που έχω γράψει: η αίσθηση ότι, όσο δύσκολα κι αν περνάμε, αξίζει να αγωνιστούμε μια μέρα ακόμα.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Ενα δοκιμιάδες πεζογράφημα

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

Ποδολάτρες

Πεζογράφημα

ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Από πού προέρχεται η αγάπη για τις γυναικείες πατούσες; Και το κυριότε-

ρο, προς τα πού πηγαίνει; Πέλματα, πατούσες, δάχτυλα, φτέρνες, αστράγαλοι, καμάρες, μύτες των ποδιών, γάμπες, γόνατα, μηροί-άκρα. Είναι οι άνθρωποι που τα αγαπούν στ' αλήθεια άνθρωποι των άκρων; Είναι ο ποδολάτρης απαραίτητα «ακραιός» ή αναπόφευκτα ευαίσθητος λαμβάνοντας αισθητικές συχνότητες που οι άλλοι δεν υποψιάζονται καν, καλλιτέχνης που γκρεμίζει τις συνήθειες και αναμενόμενες προτιμήσεις ανοίγοντας καινούργιους αισθητικούς δρόμους;

Οι *Ποδολάτρες* είναι ένα δοκιμιάδες πεζογράφημα γύρω από τη λατρεία για τις γυναικείες πατούσες: επιδιώκει μέσα από την παρατήρηση, τον παιγνιώδη στοχασμό περί των ποδιών και εμβόλιμες θραυσματικές κωμικοτραγικές μικροϊστορίες πόθου να χαρτο-

Ανοιχτό Βιβλίο

Ο ήρωάς μου μένει ξαφνικά χωρίς φωνή. Σκέπτεται, ανησυχεί, ελπίζει, θυμώνει, κοροϊδεύει, θυμάται, δραπετεύει, φοβάται χωρίς να μιλάει. Στην αρχή σε νοσοκομείο κι ύστερα κλεισμένος σε οίκο ευγηρίας. Προσαρμόζεται σε συνθήκες που απ' το τίποτα έχει κληθεί να ζησει. Δεν του λείπουν οι συνήθειες κι οι εμμονές. Έχει χάσει στηρίγματα της προηγούμενης ζωής του κι αναγκάζεται να επινοήσει νέα, αστεία κι αναιμικά. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο βρίσκεται μπροστά στην πόρτα κι ανυπομονεί να την ανοίξει, χωρίς να τον απασχολεί τι θα συναντήσει από πίσω της.

Τη νουβέλα μου, πρώτο μου έργο, συνθέτουν τριάντα ένα κείμενα, σε πρωτοπρόσωπη αφήγηση, όπου καταγράφω σκέψεις, συναισθήματα, αναμνήσεις, όνειρα, αποκαλύψεις του ήρωά μου που όλα προκύπτουν αβίαστα, επιτακτικά, κατακλυσμιαία. Βυθίζεται στον εαυτό του και πραγματοποιεί μία εκ των πραγμάτων σιωπηλή και συναρπαστική διαδρομή.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΝΤΖΗΡΑΣ

Μ. ΦΑΙΣ

γραφήσει τον λαβύρινθο της εμμονής, του ερωτικού πάθους και βλέμματος, του φετίχ, της ευαισθησίας και της ηδονής, καταλήγοντας να υμνεί την ίδια τη γυναικεία φύση. Οι ποδολάτρες μοιράζονται με το προηγούμενο βιβλίο μου («Μνηστηροφονία και άλλες ιστορίες», εκδ. Καστανιώτη), τη βιωματικότητα, τον ερωτισμό και το χιούμορ.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

Όλα προκύπτουν κατακλυσμιαία

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΝΤΖΗΡΑΣ

Στην πόρτα

Νουβέλα

ΕΚΔ. ΠΟΤΑΜΟΣ

εικόνες από τη δεκαετία του '80 αναδύονται συνεχώς διαπλέκοντας τον πραγματικό και τον αφηγηματικό χρόνο.

Η πλοκή της νουβέλας εκτυλίσσεται με γρήγορο ρυθμό ενσωματώνοντας εμβόλιμα και με παιγνιώδη διάθεση κάποια τεκμήρια που την εμπλουτίζουν. Ο λόγος είναι ασθματικός, ενώ οι διάλογοι έχουν κρίσιμο ρόλο στη ροή της αφήγησης.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Εκεί που τελειώνουν οι δρόμοι

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΕΡΒΑΣ

«Οχι, μην παίζετε στον κόπο»

Διηγήματα

ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Είναι η πρώτη μου συλλογή διηγημάτων κι αποτελείται από 13 ιστορίες που εκτυλίσσονται σε γειτονιές στα όρια της πόλης. Σαλαμίνα, Ελευσίνα, Μενίδι, Ασπρόπυργος.

Χαρακτήρες καθημερινοί, άνθρωποι του απέναντι πεζοδρομίου, βασιλιάδες για μία μέρα, χαμένοι. Ντελιβεράδες, λιμενεργάτες, ηλικιωμένοι, παιδιά που κάπου έχασαν τον δρόμο τους.

Υπάρχει μια αόρατη γραμμή που συνδέει τους χαρακτήρες των ιστοριών. Όλοι τους με κάποιον τρόπο βρίσκονται σε τροχιά γύρω από ένα κοινό κέντρο, μια απώλεια. Κάτι έχει χαθεί, μπορεί να μην ξέρουν να το πουν, αλλά έχουν μάρτυρες τα σημάδια στο πετόσι τους.

Εκεί στα όρια της πόλης, με το ένα πόδι μέσα και το άλλο έξω, εκεί που όλα επιτρέπονται, εκεί που όλα έχουν συμβεί και θα συνεχίσουν να συμβαίνουν, στα άδεια λιμάνια, στις αυτοσχέδιες χωματερές, εκεί που τελειώνουν οι δρόμοι και μένει η γη ξεσκεπάστη, εκεί γράφεται η ιστορία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΕΡΒΑΣ

Ασθματικός λόγος

ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Sha la la

Νουβέλα

ΕΚΔ. LOGGIA

Όταν ο πενήνταχρονος Χ.Π. ταξιδεύει στον τόπο καταγωγής του, μια μικρή συνοριακή πόλη του ελληνικού Βορρά, πιστεύει ότι μαζί με την πώληση του πατρικού του θα έχει και την ευκαιρία να ξαναπιάσει το κομμένο νήμα της σύνδεσής του με τον τόπο. Γρήγορα χάνεται σε μία δίνη συναντήσεων που νιώθει ότι τον αποπροσανατολίζουν από τον στόχο του, να βρει τον συμβολαιογράφο και να πάρει στα χέρια του τους χαμένους τίτλους κυριότητας του σπιτιού. Μια ημίγυμνη γύφτισσα, ένας ιδιόρρυθμος ταξιτζής, ένας γέρος με δεξιότητες ταχυδακτυλουργού, ένας αδιάκριτος κουρέας και μια πόρνη από την Ουγγαρία αναστατώνουν, άλλοτε με φαρισκό ή αστείο τρόπο και άλλοτε απειλητικά, την περιπλάνησή του σε μία φασματική και ανοίκεια πόλη, ενώ